



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu, složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Radovana Havelce, v právní věci žalobkyně: **Bc. I. K.**, zastoupena Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem se sídlem Ve Svahu 531/1, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2010, sp. zn. 12703/2010-16210, č. j. 12703/2010-16210, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 2. 2014, č. j. 9 A 166/2010 – 37,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 2. 2014, č. j. 9 A 166/2010 – 37, **se zrušuje** a žaloba **se odmítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 16. 4. 2010 obdržel žalovaný (dále „stěžovatel“) podání žalobkyně datované dnem 15. 2. 2010 a označené jako odvolání směřující proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále „Magistrát“) ze dne 3. 12. 1999. Na toto podání žalobkyně stěžovatel reagoval přípisem ze dne 21. 4. 2010 označeným jako „*Podnět k přezkumnému řízení – odpověď*“. Uvedený přípis byl žalobkyni doručen dne 23. 4. 2010. Na tento přípis reagovala žalobkyně podáním ze dne 3. 5. 2010 označeným jako „*Vyjádření účastníka řízení vlastníka pozemku k podnětu k přezkumnému řízení odpověď*“. V reakci na podání ze dne 3. 5. 2010 zaslal stěžovatel žalobkyni přípis ze dne 31. 5. 2010, sp. zn. 12703/2010-16210, č. j. 12703/2010-16210 označený opět jako „*Podnět k přezkumnému řízení – odpověď*“.

Tento, v pořadí druhý, přípis stěžovatele napadla žalobkyně žalobou podanou dne 4. 8. 2010 k Městskému soudu v Praze (dále „městský soud“). Městský soud rozsudkem napadeným kasační stížností rozhodl ve výroku I. o zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2010, sp. zn. 12703/2010-16210, č. j. 12703/2010-16210 (podnět k přezkumnému řízení – odpověď) a vrácení věci stěžovateli k dalšímu řízení. Ve výroku II. uložil soud stěžovateli

povinnost nahradit na nákladech řízení žalobkyni částku 6.800 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně.

Městský soud v odůvodnění svého rozhodnutí nejprve dospěl k závěru, že podání žalobkyně ze dne 16. 4. 2010 je podle svého obsahu blanketním odvoláním proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále „magistrát“) ze dne 3. 12. 1999. V doplnění tohoto blanketního odvolání ze dne 3. 5. 2010, doručeném stěžovateli dne 6. 5. 2010, žalobkyně zřetelně sdělila, že uvedené podání má být vyřízeno jako odvolání opomenutého účastníka řízení, a sdělila stěžovateli odvolací důvody směřující proti uvedenému rozhodnutí magistrátu. Městský soud zdůraznil, že žalobkyně ve svém odvolání namítala, že její právní předchůdkyni nebylo rozhodnutí magistrátu ze dne 3. 12. 1999 oznámeno, pročez dosud nenabýlo právní moci. Procesní postup stěžovatele městský soud shledal nesprávným s negativními důsledky pro možnost žalobkyně dovolat se soudní ochrany. Přípis stěžovatele napadený žalobou městský soud posoudil podle jeho obsahu jako zamítavé rozhodnutí o odvolání žalobkyně (rozhodnutí v materiálním smyslu). Toto rozhodnutí bylo podle názoru městského soudu nezákonné a argumentace stěžovatele ohledně materiálního seznámení se žalobkyně a její právní předchůdkyně s obsahem napadeného rozhodnutí Magistrátu ze dne 3. 12. 1999 byla nedostatečná. Městský soud proto rozhodl o zrušení žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání (rozhodnutí v materiálním smyslu).

Stěžovatel napadá uvedený rozsudek městského soudu kasační stížností v celém rozsahu. Odkazuje přitom na důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“).

Stěžovatel namítá, že se městský soud nevypořádal s jeho argumentací obsaženou ve vyjádření k žalobě. V tom spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku městského soudu. Stěžovatel též namítá, že soud nesprávně posoudil odpověď na podnět na přezkumné řízení jako rozhodnutí v materiálním smyslu. Dále stěžovatel poukazuje na to, že ve své odpovědi uvedl konkrétní skutečnosti, z nichž vyplývá, že s dopady rozhodnutí magistrátu byla seznámena jak právní předchůdkyně žalobkyně, tak žalobkyně. Stěžovatel konečně nesouhlasí se závěrem městského soudu, že je povinen po více než deseti letech přezkoumávat doručení rozhodnutí magistrátu ze dne 3. 12. 1999. Takový přístup vede podle stěžovatele k mimořádnému narušení principu právní jistoty a je v rozporu s presumpcí správnosti rozhodnutí.

Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění podmínek řízení. Ověřil, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost podal stěžovatel včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a podle jejího obsahu uplatňuje přípustné důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V řízení o kasační stížnosti za stěžovatele jedná zaměstnanec se vzděláním vyžadovaným ustanovením § 105 odst. 2 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud připomíná, že žalobou proti rozhodnutí správního orgánu je možno napadnout rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Pojem „*rozhodnutí*“ představuje legislativní zkratku obsaženou v § 65 odst. 1 s. ř. s. Rozhodnutím ve smyslu tohoto ustanovení se míní úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti osob. V tomto ustanovení užitý pojem „*práva*“ je nutno v kontextu § 2 s. ř. s. vyložit jako veřejná subjektivní práva. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 5. 2006, č. j. 1 Afs 147/2005 - 107, publ. pod č. 923/2006 Sb. NSS, pojem „*rozhodnutí*“ ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. „*je třeba chápat v materiálním smyslu jako jakýkoliv individuální právní akt vydaný orgánem veřejné moci z pozice jeho vrchnostenského postavení.*“ Také například v rozsudku ze dne

pokračování

2. 7. 2008, č. j. 1 Ans 5/2008 – 104, tento soud mimo jiné uvedl, že „[ú]kon správního orgánu je nutno posuzovat podle jeho obsahu, nikoli podle formy, neboť i neformální přípis může být rozhodnutím v materiálním smyslu (§ 65 s. ř. s.).“ Je také vhodné připomenout závěry rozsudku zdejšího soudu ze dne 31. 10. 2012, č. j. 4 Ans 6/2012 – 26, v němž Nejvyšší správní soud posoudil jako rozhodnutí v materiálním smyslu přípis žalované, kterým stěžovatelce sdělila, že proti výkazu nedoplatků není přípustná obnova řízení, neboť dospěl k závěru, že se jedná o „evidentní, jasnou a srozumitelnou negativní reakci orgánu veřejné moci na podaný návrh.“ Dále tento soud konstatoval, že ze sdělení žalované „jednoznačně vyplývá, že návrhu stěžovatelky není možné vyhovět, což bylo podpořeno i odkazem na příslušnou právní normu.“

V projednávané věci Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že na původní blanketní odvolání žalobkyně datované dnem 15. 2. 2010, doručené stěžovateli dne 16. 4. 2010 a označené jako odvolání směřující proti rozhodnutí Magistrátu ze dne 3. 12. 1999, reagoval stěžovatel přípisem ze dne 21. 4. 2010 označeným jako „Podnět k přezkumnému řízení – odpověď“. Uvedený přípis byl žalobkyni doručen dne 23. 4. 2010. V tomto přípisu stěžovatel sdělil žalobkyni, že rozhodnutí Magistrátu ze dne 3. 12. 1999 nabylo právní moci dne 28. 12. 1999. Dále uvedl, že se správní spis nepodařilo dohledat, proto vycházel z kopie napadeného rozhodnutí a z toho, že se žalobkyně a její manžel stali vlastníky pozemku p. č. 4555/1 v k. ú. Modřany v roce 2004. Stěžovatel také uvedl, že pomine-li skutečnost, že rozhodnutí již nabylo právní moci, byla žalobkyně materiálně seznámena s důsledky tohoto rozhodnutí právě již od roku 2004. Stěžovatel také žalobkyni sdělil, že uplynula i tříletá lhůta stanovená § 65 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení pro zahájení přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení i lhůta stanovená citovaným zákonem pro obnovu řízení v ust. § 63 odst. 3. Zároveň uvedl, že obdobně jsou lhůty stanoveny v novém správním řádu (zákon č. 500/2004 Sb.).

Na tento přípis stěžovatele reagovala podáním ze dne 3. 5. 2010, v němž fakticky doplnila důvody svého odvolání a uvedla další informace. Teprve na toto podání odpověděl stěžovatel přípisem ze dne 31. 5. 2010, který posléze žalobkyně napadla správní žalobou. V přípisu napadeném správní žalobou stěžovatel odkázal na svůj přípis ze dne 21. 4. 2010 a dále již pouze rozvedl dříve uvedené důvody, proč žalobkyni nelze vyhovět.

Z uvedeného je zřejmé, že již přípisem ze dne 21. 4. 2010 stěžovatel sdělil, s uvedením odkazů na relevantní právní úpravu, že odvolání žalobkyně nelze vyhovět, neboť se jedná o odvolání opožděné. Z pohledu výše citované judikatury je tedy třeba již právě tento přípis stěžovatele považovat za správní akt, který materiálně zasáhl do právní sféry žalobkyně (rozhodnutí v materiálním smyslu). Naproti tomu druhý přípis stěžovatele ze dne 31. 5. 2010 již takový účinek mít nemohl, neboť v zásadě jen opakoval argumentaci prvního přípisu stěžovatele ze dne 21. 4. 2010, proti kterému však žaloba nesměřovala. Lhůta pro podání žaloby proti tomuto přípisu (doručenému žalobkyni 23. 4. 2010) navíc rozhodně uplynula marně dne 23. 6. 2010, neboť žaloba byla podána až dne 4. 8. 2010.

Nejvyšší správní soud tedy závěrem konstatuje, že městský soud rozhodl o žalobě proti aktu správního orgánu, který nebylo možno považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., a to ani za rozhodnutí v materiálním smyslu. Podle § 70 písm. a) s. ř. s. jsou ze soudního přezkumu vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími. Městský soud měl proto žalobu odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a to pro nepřípustnost.

Nejvyšší správní soud je povinen k této vadě kasační stížností napadeného rozsudku městského soudu přihlédnout *ex officio*, nezávisle na kasačních námitkách stěžovatele (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.) a v případě nalezení takové vady rozsudek krajského soudu zrušit z důvodu podle § 103 odst. 1 c) s. ř. s. Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodne také o odmítnutí žaloby,

jestliže důvody pro takové rozhodnutí byly dány již v řízení před městským soudem. (§ 110 odst. 1 věta první za středníkem s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta. To se vztahuje jak na řízení před krajským soudem, tak na řízení před Nejvyšším správním soudem.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. ledna 2015

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu